

VERTIGO

NR. 87 & 88 | WINTER 2023

Een duizelingwekkende dosis cinema

J'AIME LA VIE

“INTENSELY COMPELLING”

THE TIMES

OFFICIAL SELECTION
FESTIVAL DE CANNES

ACADEMY AWARD® WINNER

NATALIE
PORTMAN

ACADEMY AWARD® WINNER

JULIANNE
MOORE

A TODD HAYNES FILM

MAY
DECEMBER

24 JANUARI IN DE BIOSCOOP

SEARCHERS amazon prime Memento T&A PROJECT INFINITY

VERTIGO 2024

Ook in het nieuwe jaar gaat *Vertigo* voor een duizelingwekkende dosis cinema, met gedrukte magazines, online filmnieuws en tal van avant-premières. Wil je je steentje bijdragen? Steun dan onze **crowdfundingcampagne**. Je helpt ons niet alleen enorm, er zijn ook heel wat rewards aan verbonden!

vertigoweb.be/crowdfunding

Janne
Desmet

Jurgen
Delnaet

Greet
Verstraete

Bert
Dobbelaere

Mattias
Busschaert

Een onverbiddelijke ode aan familieliefde

J'AI ME LA VIE

een film van Mathias Sercu

muziek van Hannelore Bedert en Thomas Vanelslander

'Een film om graag te zien.'

De Standaard

'Hartverscheurend en
hartverwarmend.'

Vertigo

VANAF 13 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

GRETA LEE TEO YOO JOHN MAGARO

PAST LIVES

WRITTEN AND DIRECTED BY CELINE SONG

20 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

SEARCHERS amazon prime

cinéart
PRESENTS

ROBOT DREAMS

A FILM BY **PABLO BERGER** DIRECTOR OF "BLANCANIEVES"

FESTIVAL DE CANNES
SPECIAL SCREENING
2023 OFFICIAL SELECTION

BEST FILM
FESTIVAL INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL FOR YOUNG
AUDIENCES
2023

GRAND PRIX
CONTRICHAMP

27 DEC.
IN DE BIOSCOOP

cinéart

www.cineart.be

f /cinartbelgium

y /cinartbe

t /cinartbe

@ /cinart_belgium

Co-funded by the
European Union

Creative
Europe
MEDIA

New York
Film Festival 61

WINNER
73 Internationale
Filmfestspiele
Berlin
Encounters

here

een film van Bas Devos

17 JANUARI IN DE BIOSCOOP

imagine

DE CINEMA

DECEMBER

DIT EN NOG VEEL MEER, ZIE VOLLEDIGE PROGRAMMA: WWW.DECINEMA.BE
© DECINEMA_ f DE CINEMA - MAARSCHALK GÉRARDSTRAAT 4, 2000 ANTWERPEN

13	VOORWOORD
14	J'AIME LA VIE
20	PAST LIVES
22	ROBOT DREAMS
26	WONKA
32	HERE
34	THE ZONE OF INTEREST
38	POOR THINGS
42	PRISCILLA
50	KLAPS

DE CINEMA

JANUARI DIT EN NOG VEEL MEER, ZIE VOLLEDIGE PROGRAMMA: WWW.DECINEMA.BE
DECINEMA_ DE CINEMA - MAARSCHALK GÉRARDSTRAAT 4, 2000 ANTWERPEN

VERTIGO

VERTIGO
Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER
Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

MEDEWERKERS
Jonas Govaerts, Ruben Nollet,
Andreas Ilegems, Chris Craps

WEBMASTER
Hans verschooten

EINDREDACTEUR
Sam Valkenborgh

LAY-OUT
Geert Verbist

RECLAMEREGIE
info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Emmanuel Van Melkebeke
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK
Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

ⓧ **VERTIGObe**
© **VERTIGOgram**
f **VERTIGObe**

Een tweetal maanden geleden vernamen we dat het Vlaams Audiovisueel Fonds (VAF) Vertigo niet langer structureel zal steunen. Een initiële reactie van ongeloof heeft ondertussen plaatsgemaakt voor een extra dosis gedrevenheid. Bij de pakken blijven zitten of zomaar opgeven heeft ons nooit echt gelegen – Vertigo zou al lang opgedoekt zijn. Bovendien

hebben de massale steunbetuigingen van lezers, bioscoop-uitbaters, filmverdelers en andere spelers uit de sector ons ervan overtuigd dat het magazine heel wat betekent voor heel wat mensen.

Ik zou liegen als ik schreef dat de toekomst compleet rooskleurig oogt. Vertigo wordt grotendeels gefinancierd dankzij commerciële samenwerkingen – lees: advertentie-verkoop. En hoewel we enkele trouwe partners hebben, staan ook hun budgetten onder druk en liggen structurele investeringen om allerhande redenen moeilijk.

Daarom gaat Vertigo in 2024 voor een kleine reset: we mikken op zes in plaats van negen gedrukte nummers, dus eentje om de twee maanden. Online blijven we echter een dagelijkse portie filmnieuws verzorgen en op het vlak van avant-premières en andere events is afremmen geenszins aan de orde.

Mocht je je steentje willen bijdragen aan ons verhaal, bekijk dan eens de Vertigo 2024-crowdfundingactie die we online op poten hebben gezet. Je zou ons niet alleen ongelooflijk helpen, er zijn ook best wat duizelingwekkende rewards aan verbonden.

Tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
HOOFDREDACTEUR

In *J'aime la vie*, de eerste langspeelfilm van Vlaams acteertalent Mathias Sercu, wordt het leven van een alleenstaande moeder danig overhoopgegooid wanneer ze gediagnosticeerd wordt met een agressieve kanker. Liever dan bij de pakken te blijven zitten, besluit ze de banden met haar vervreemde broer en afwezige moeder aan te halen. 'Toen mijn eigen zoon kanker kreeg, wilde ik alles nog afblazen.' **JONAS GOVAERTS**

LEVENSLIED

OVERJAARSE DEBUTANT

Na een carrière van ruim drie decennia vóór de camera heeft Mathias Sercu (*Buiten de zone*, *Chantal*) nu een eerste langspeelfilm geregisseerd: *J'aime la vie*, een zelfgeschreven 'ode aan het leven'. Nochtans beschouwt de Gentenaar zichzelf hoegenaamd niet als filmmaker.

'Ik heb nooit een regieopleiding gevolgd of zelfs maar een kortfilm gedraaid. Op de generiek van *Marsman* (televisiereeks uit 2014, geschreven door Sercu, nvdr.) sta ik weliswaar vermeld als coregisseur, maar in werkelijkheid hield ik me vooral bezig met de tekst en de acteurs. De beeldregie was volledig in handen van een echte regisseur: Eshref Reybrouck.'

Normaal gezien zouden die laatste en Sercu *J'aime la vie* opnieuw samen regisseren, maar toen het scenario na zeven jaar eindelijk draaiklaar was, bleek Reybrouck niet langer beschikbaar. 'Jan De Clercq, mijn producent,

heeft me toen echt moeten overtuigen: "Je kan dit, Mathias. Je weet wat je wilt vertellen. Da's het allerbelangrijkste. Omring je met de juiste mensen en het komt goed." Debuteren op je 53^e, het heeft wel iets. (lacht)'

Mathias Sercu

APARTE LOOK

Sercu volgde het advies van producent De Clercq en ging op zoek naar een ervaren crew, te beginnen bij de *director of photography*. 'We hadden het scenario van *J'aime la vie* perfect kunnen verfilmen met een tv-look, maar dat zag ik niet zitten. Het verhaal moest een eigen smoel hebben.'

Daarom ging Sercu in zee met Anton Mertens, verantwoordelijk voor de fotografie van de reeks *Lost Luggage*. 'Ik wilde de cameravoering van die serie als vertrekpunt', klinkt het. 'Ik denk dat ik Anton op exact het juiste moment in zijn carrière ben tegengekomen. Voordat hij in de fictie verzeild raakte, draaide

hij documentaires. Aanvankelijk probeerde hij in zijn fictiewerk zo ver mogelijk weg te blijven van een docu-look, maar ondertussen heeft hij zijn eigen, unieke stijl gevonden.'

Mertens' aparte, eerder intuïtieve aanpak maakte ook dat de nieuwbakken filmmaker zich geen zorgen hoefde te maken over zaken als decoupage. 'Tijdens ons eerste gesprek polste ik bij Anton of ik echt al moest weten welke shots ik wilde voor pakweg scène 30 op draaidag 5? Hij glimlachte fijntjes en zei: "Nee. De ervaring heeft mij geleerd: hoe minder ik voorbereid ben, hoe beter werk ik lever."'

GEEN PAMFLET

Naast kanker raakt Sercu in zijn film nog een ander delicaat thema aan: gender. Sam (Mattias Busschaert), het 9-jarige zoontje van hoofdpersonage Mira (Janne Desmet), verkleedt zich namelijk graag als meisje, compleet met lange, felroze pruik.

'Dat personage komt niet uit het niets. Het is gebaseerd op Emma, mijn petekind', onthult Sercu. 'Zij

werd geboren als jongetje, maar al sinds ze drie was, is het duidelijk dat ze eigenlijk een meisje wil zijn. Ondertussen is ze achttien en wil ze graag actrice worden. Ze is zelfs even te zien in de film, als de dochter van het personage van Lien De Graeve.'

Sercu had makkelijk de hele film aan Sam kunnen ophangen, maar wilde geen pamflet maken. 'Net

door er geen nadrukkelijke focus op te leggen, komt Sams verhaallijn volgens mij extra hard binnen. Hetzelfde met Mira's kanker: eigenlijk gaat de film daar helemaal niet over. Haar ziekte is gewoon de bom aan het begin van de film, die de rest van de gebeurtenissen in gang zet. *J'aime la vie* gaat voor mij in de eerste plaats over hechting en verbinding.'

BACK-UPREGISSEUR

In mei 2021, net toen *J'aime la vie* eindelijk in de steigers stond, werd de fictie ingehaald door de realiteit. Tore, Sercu's op dat moment 22-jarige zoon, werd gediagnosticeerd met een zeldzame, ongeneeslijke kanker.

'Mijn eerste reactie was om de hele productie af te blazen', zegt Sercu. 'Maar toen kwam producent Jan De Clercq met een idee: "Wat als we werken met een back-up-regisseur?" Het toeval wil dat Sercu

niet lang daarvoor een mailtje had gekregen van *Rabot*-regisseur Christina Vandekerckhove. 'Zij had via via over de situatie met Tore gehoord en was erdoor geraakt. Zelf had ze een broer verloren aan kanker. Ze liet weten dat ze er alles aan wilde doen om mij mijn film te helpen maken: koffiezetten, me naar de set brengen, me komen halen, whatever. Fantastisch, toch?'

Eenmaal aan boord, woonde Vandekerckhove niet alleen de

verkennende gesprekken met Mertens bij, ze was ook aanwezig bij de repetities, zelfs bij het passen van de kostuums. 'Uiteindelijk heeft Christina me maar één draaidag moeten vervangen: op 8 september 2022, de verjaardag van mijn zoon, wat toen mogelijk zijn laatste was.' Ondertussen zijn we een dik jaar verder en gaat het wat beter met Tore. Hij woonde een van de eerste test-visies bij en zag onlangs de afgewerkte film. 'En hij vindt 'm de max!'

SANDRA KIM

Mocht je het je afvragen: '*J'aime la vie*', de iconische oorworm van Sandra Kim uit 1986, krijgt van Sercu een prominente plaats op de soundtrack. 'Normaal heb ik er een hekel aan wanneer een titel letterlijk in de film voorkomt', lacht de regisseur. 'Je moet echter weten dat we oorspronkelijk voor *Ver van hier valt de maan in de zee* gingen gaan, wat meer als een dichtbundel

klinkt. Ik ben dus blij dat ik ervan ben afgestapt.'

'Ik heb nog wat alternatieven overwogen, maar uiteindelijk dekte *J'aime la vie* toch het beste de lading. Uiteraard speelt nostalgie ook mee: ik was vijftien toen Sandra Kim het Eurovisiesongfestival won. Ik moet maar één noot horen en ik waan me weer op vakantie in de Ardennen. Trouwens, de versie die je in de

film hoort, is niet de originele, maar een cover. Ik wilde per se een melancholische versie en in mijn ogen was er maar één iemand in België die daarmee weg zou komen: Hannelore Bedert. Aan de kijker om te beslissen welke versie zij of hij de mooiste vindt.'

**J'AIME LA VIE SPEELT VANAF
13 DECEMBER IN DE BIOSCOOP**

80th ANNUAL VENICE INTERNATIONAL FILM FESTIVAL
OFFICIAL SELECTION
NYFF61

Carey Mulligan Bradley Cooper

MAESTRO

THE FILM BY
BRADLEY COOPER

WRITTEN BY BRADLEY COOPER & JOSH SINGER DIRECTED BY BRADLEY COOPER

DECEMBER IN DE BIOSCOOP EN OP
NETFLIX | 20 DECEMBER

ZIELSVERWANTEN

In *Past Lives* zoekt een Zuid-Koreaanse man een jeugdvriendin op. Die is decennia terug met haar ouders naar Canada geëmigreerd en woont nu met haar echtgenoot in New York. Het weerzien weekt allerhande emoties los. Debuterend scenarist-regisseur Celine Song over relaties, migratie en... 'inyeon'. **STEVEN TUFFIN**

'Inyeon' rolt meermaals over de tongen in *Past Lives*. Wat betekent het nu juist?

CELINE SONG: 'De term simpelweg vertalen als 'het lot' is te makkelijk en eigenlijk zelfs fout, want dat is een veel te breed concept. *'Inyeon'* draait specifiek rond je relatie met anderen. Hoe die in je leven belanden en hoe je doorheen verschillende levens met elkaar verbonden blijft. Het is trouwens geen specifiek Koreaans concept. Het bestaat onder andere benamingen in verschillende Aziatische landen, van India over Thailand tot China.'

Je film begint met een opvallende scène waarin de hoofdpersonages in een bar zitten en vanop afstand

geobserveerd worden door andere klanten.

'Voor mij was dat cruciaal. De hamvraag is immers: wat betekenen die twee voor elkaar? Zijn het exen? Je zou kunnen zeggen van wel, want ze hebben als jongeren elkaars handje vastgehouden. Zijn het vrienden? Je zou kunnen zeggen van niet, want echte vrienden blijven jaar in, jaar uit contact houden. Eigenlijk is hun relatie constant in flux. Het ene moment zitten ze op Skype te flirten, om daarna jarenlang niet met elkaar te spreken.'

'Het verhaal is zo persoonlijk dat ik onmogelijk kan beweren dat ik in naam van alle migranten spreek.'

CELINE SONG

Het gaat er in je film heel emotioneel aan toe. Was de persoonlijke ervaring waarop je het scenario baseerde even heftig?

'Een film is een film, het echte leven is het echte leven. *(lacht)* Ik heb alles dramatischer voorgesteld. Dat het verhaal verteld wordt in minder dan twee uur, zorgt er bovendien voor dat alles veel impactvoller lijkt.'

Een deel van de film speelt zich af Zuid-Korea. Was het de eerste keer dat je terugkeerde naar je geboorteland?

'Het was in ieder geval de eerste keer als volwassene en dan ook nog eens louter om professionele redenen. Toen we locaties gingen scouten, besepte ik al snel dat er niets overbleef van het Seoul uit mijn herinneringen. Telkens ik op een

plek arriveerde die iets had betekend in mijn jeugd, stond er een of ander gloednieuw gebouw. In Zuid-Korea wordt duidelijk constant verbouwd en vernieuwd. *(lacht)*

'Iets loslaten betekent iets nieuws omarmen', filosofeert de moeder van het vrouwelijke hoofdpersonage. Kun je je daarin vinden?

'Ongetwijfeld. Als mijn ouders Zuid-Korea niet hadden ingeruild voor Canada, had ik hier nu niet met jou zitten praten – of toch niet over *Past Lives*. Net voordat de film begin 2023 in wereldpremière ging op het Sundance Film Festival, moest ik nog aan dat zinnetje denken. Tot dan was *Past Lives* mijn kleine geheim geweest. Ik besepte dat de film delen met de wereld mijn verhouding ermee helemaal ging veranderen.'

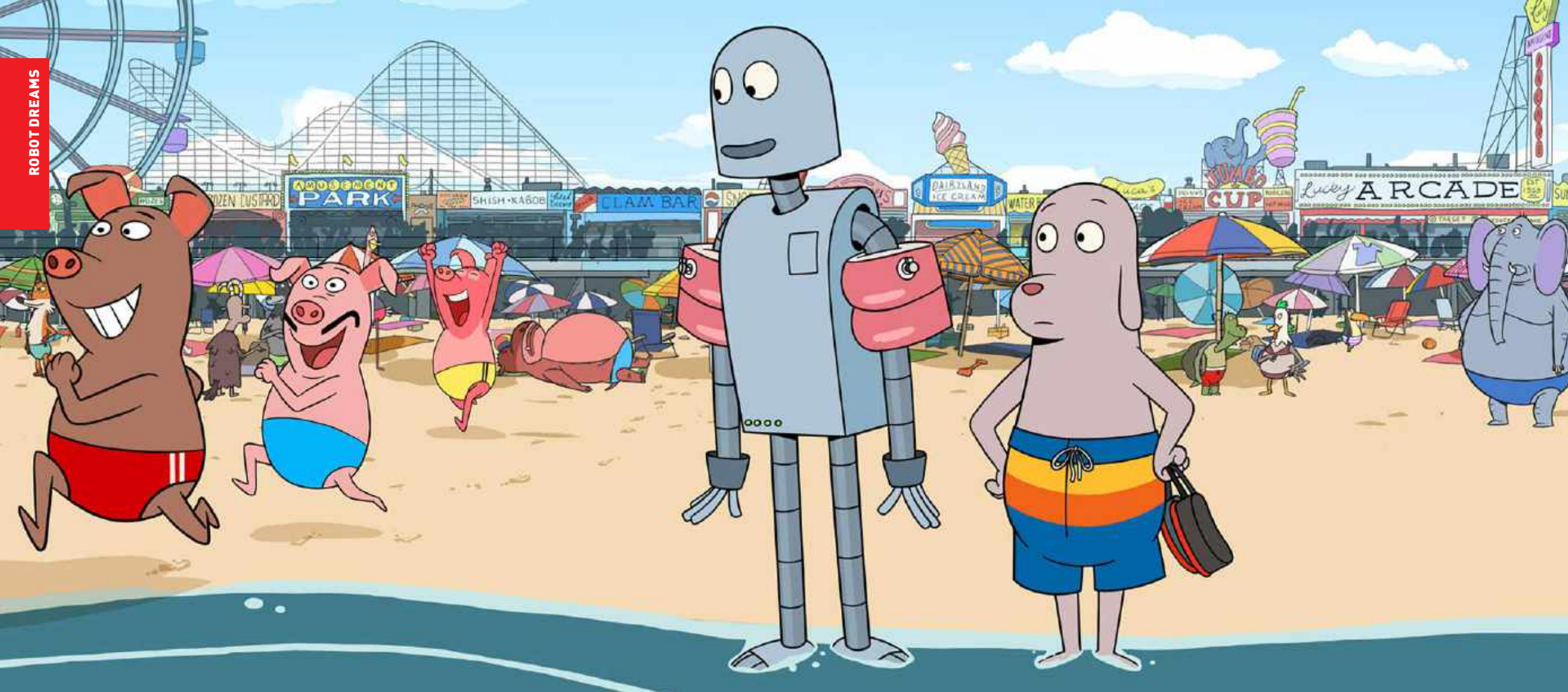
Na die wereldpremière ontving *Past Lives* alleen maar lof. Sommige critici noemen hem zelfs een van de beste films over migratie ooit...

'*(onderbreekt)* Wat ik toch een beetje *too much* vind. Het is nooit mijn bedoeling geweest om de ultieme film over dat thema te maken. Het verhaal is zo persoonlijk dat ik onmogelijk kan beweren dat ik in naam van alle migranten spreek.'

Tot slot: op een bepaald moment wandelen de hoofdpersonages langs de oever van de Hudson-rivier, waar ze allemaal perfect gepositioneerde koppeltjes passeren. Wilde je die scène een droomachtige dimensie geven of had je andere bedoelingen?

'Die plek is een toeristische trekpleister omdat het er zo romantisch is. Het leek me dan ook ideaal om de protagonisten daar naartoe te laten gaan, om de groeiende spanning te onderlijnen. Dat je als kijker weet dat ze geen koppel zijn, maakt het allemaal des te tragischer – of grappiger, als je een gemenerik bent. *(lacht)*'

PAST LIVES SPEELT VANAF 20 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

HONDSTROUW

De Spaanse regisseur Pablo Berger houdt van variatie. Na de pornokomedie *Torremolinos 73*, de stille film *Blancanieves* en de geestige fantasy *Abracadabra* schudt hij een innemende animatiefilm uit zijn mouw. *Robot Dreams* gaat over de vriendschap tussen een hond en een robot. Maar noem de film vooral geen cinema voor kinderen. 'Ik wil dat volwassen kijkers het kind in zichzelf terugvinden.' **RUBEN NOLLET**

Dog, het hoofdpersonage uit *Robot Dreams*, besluit om een robotvriend te kopen omdat hij zich eenzaam voelt in New York. Niet meteen een vrolijk onderwerp.

PABLO BERGER: 'Dat trok me net aan. Dog is een fantastisch personage. De graphic novel die als bronmateriaal heeft gediend, was het allereerste werk van Sara Varon. Sindsdien heeft ze twintig boeken gepubliceerd, maar dat verhaal is altijd haar grootste succes gebleven. Het was een gigantische bestseller in de Verenigde Staten en is zowat overal ter wereld verschenen. Plus: het ging over een eenzame hond. (lacht)' Eenzaamheid is natuurlijk iets universeels.

'Dat klopt. En in een grootstad heeft het nog iets specialers. Dat wilde ik vastleggen. Al is New York op dat vlak een bijzondere plek. Je ziet er veel mensen gewoon dingen op hun eentje doen: naar de film gaan, iets drinken op café, iets eten op restaurant. En ze voelen zich daar goed bij. Alleen zijn hoeft niet per se iets negatiefs te zijn. Zelf ben ik getrouwd en we hebben een kind, maar veel van mijn vrienden wonen op hun eentje en zijn daar best tevreden mee. Alleen zijn is een keuze. En eenzaamheid ook, volgens mij.'

Robot Dreams speelt zich af in het New York van de jaren 1980. Heb je een band met de stad in dat tijdperk? 'Ik ben er voor het eerst geweest in

de jaren 1970, als tiener. In de jaren 1980 ben ik nog verschillende keren teruggekeerd en van 1990 tot 1999 heb ik er gewoond. Ik had een studiebeurs voor de filmafdeling van New York University en ik ben er jarenlang aan de slag geweest. Bovendien heb ik er mijn vrouw ontmoet, die aan al mijn films heeft meegewerkt. *Robot Dreams* is dan ook niet mijn, maar onze liefdesbrief aan New York. Mijn vrouw is ook degene die naast de *art director* zat om uit te leggen hoe alle details er precies moesten uitzien. We wilden een authentiek beeld schetsen van de stad. In het boek wordt New York nooit bij naam genoemd, maar ik weet om welke stad het gaat. Sara komt uit New York en dat kan ze niet verbergen.'

Je noemt de film een liefdesbrief, maar je toont ook de minder frisse kanten: van graffititeksten als 'Speculators out!' tot foto's van vermiste personen op melkpakken. Bovendien zien we de Twin Towers. Heb je moeten knokken om dat soort details in de film te krijgen?

'Natuurlijk heb ik opmerkingen gekregen over enkele details, bijvoorbeeld dat ze niet gepast zouden zijn

in een kinderfilm. Maar ik heb geen kinderfilm gemaakt. Ik wil jonge kijkers behandelen als volwassenen en ik wil dat volwassen kijkers het kind in zichzelf terugvinden.'

Het verhaal gaat niet alleen over vriendschap, maar ook over verlangen en liefde.

'Wie kan zeggen wat het verschil is tussen vriendschap en liefde? Is liefde vriendschap plus seks? Ik weet alleen dat jonge kijkers met andere ogen naar de film zullen kijken dan volwassenen. Als je acht bent, zul je dit zien als een verhaal over twee vrienden. Als je ouder bent, dan zul je het zien als een romance. Ik sprak onlangs met iemand die me zei dat *Robot Dreams* hem deed denken aan *Casablanca*. Een mooi compliment dat ik best begrijp. Denk maar aan 'This could be the beginning of a beautiful friendship', de beroemde slotzin uit die film.'

***Robot Dreams* bevat net zoals *Blancanieves* geen dialogen. Wat trekt je aan in die stillefilmaanpak?**

'Ik heb *Robot Dreams* ontdekt omdat ik graphic novels en kinderboeken zonder tekst verzamel. Ik heb er honderden. *Blancanieves* was bovendien een fantastische ervaring en ik heb altijd gedacht dat ik ooit weer een film zonder dialogen zou maken. Eigenlijk zitten er in al mijn films stukken waarin niemand iets zegt. Dat vind ik cinema op zijn puurst. Ik hou van film als zintuiglijke ervaring. Het mag voor mij niet te intellectueel worden. Ik wil dat de mensen iets voelen, dat ze emotioneel worden, dat ze lachen en huilen en gillen, dat ze meeleven met mijn personages.'

Je knipoogt constant naar allerlei soorten cinema, vooral naar horror. Hoe komt dat?

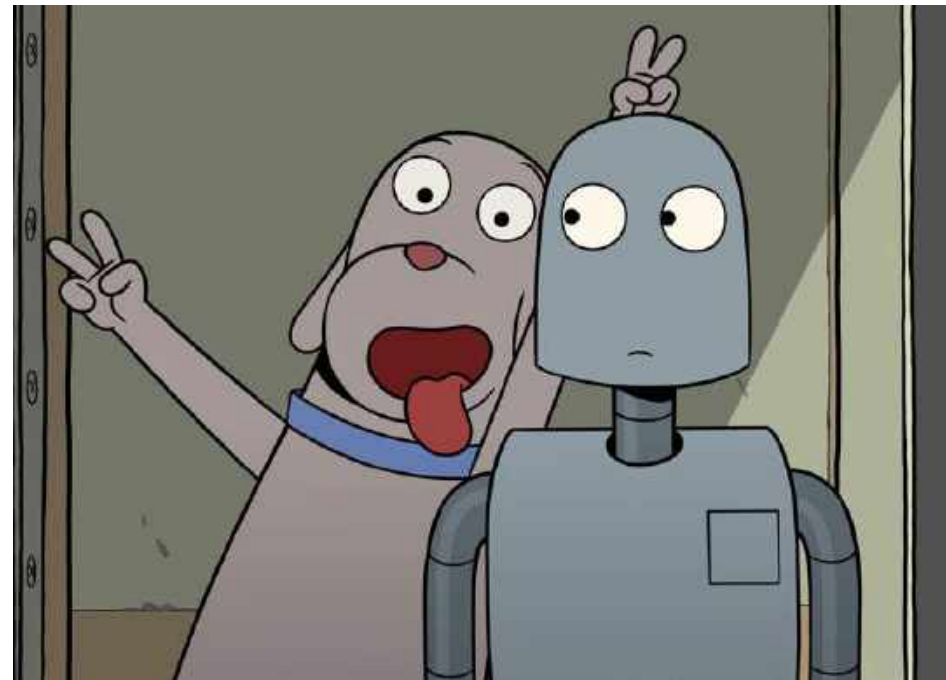
'Ik ben een grote fan van het genre. Elk jaar komen er wel een paar goeie nieuwe griezelfilms uit en ik maak er een punt van om die allemaal te gaan bekijken. Mijn eerste kortfilm,

'In al mijn films zitten stukken waarin niemand iets zegt. Dat vind ik cinema op zijn puurst.'

PABLO BERGER

Mamá, was een mix van komedie en horror. Ik noem hem mijn 'punkfilm', een zot ding met veel gore en aliens. Ik genoot ervan om in *Robot Dreams* kleine knipogen naar klassiekers als *Pet Sematary*, *Halloween*, *The Shining* en *Killer Klowns from Outer Space* te

Pablo Berger

verwerken. Ik was ook niet de enige die zich ermee geamuseerd heeft, want toen we met de geluidsmix bezig waren, ontdekte ik allemaal kleine dingen die me nog niet eerder waren opgevallen.'

Er passeren ook verschillende psychedelische scènes. Hoe moeilijk was het om die erin te passen?

'Laat me duidelijk zijn: ik neem geen drugs! (*lacht*) Voor mij zijn dat droom-sequenties. Al mijn films vloeien voort uit het onderbewuste. Als ik aan een nieuw project begin, braak ik eerst maandenlang allerlei beelden en ideeën uit. Ik zal nooit denken: nu wil ik een film over vriendschap maken. Ik begin bij die beelden en probeer dan orde te creëren in de chaos. Dat doe ik met een simpel verhaaltje: een sprookje of een fabel of iets anders. Daar verwerk ik dan al mijn ideeën in, ook die dromerige dingen. Voor mij is cinema een manier om te dromen met je ogen open.'

Je rechterhand tijdens de productie was de Belgische tekenaar en animator Benoît Feroumont. Hoe kwam je bij hem terecht?

'Benoît is een genie. Hij maakt fantastische strips en kortfilms. Je moet *Le lion et le singe* maar eens bekijken. Bovendien heeft hij een gevoel voor emotie en humor dat heel dicht aanleunt bij het mijne. Het was mijn *art director* die Benoît suggereerde omdat hij zelf ook strips maakt. Vervolgens ontdekte ik dat Benoît had meegewerkt aan enkele van mijn favoriete films, zoals *Les triplettes de Belleville* en *The Secret of Kells*. We hadden iemand van zijn kaliber nodig en gelukkig hield hij van mijn scenario. In die mate zelfs dat hij zijn gezin anderhalf jaar achtergelaten heeft in Brussel en in Spanje is komen wonen. Ik zal er hem eeuwig dankbaar voor zijn.'

ROBOT DREAMS SPEELT VANAF 27 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

Willy & THE PREQUEL FACTORY

Wonka, over de jonge jaren van de excentrieke chocolatier uit *Charlie and the Chocolate Factory*, is de zoveelste *origin story* uit de Hollywoodfabriek. Toch is de prequel een relatief jong gegeven. Voor 1974 waren ze zeer zeldzaam, maar het monstersucces van *The Godfather Part II* - eigenlijk een sequel en prequel tegelijk – bracht daar verandering in. Enkele opvallende voorbeelden. **CHRIS CRAPS**

DER GOLEM, WIE ER IN DIE WELT KAM (1920)

PREQUEL OP *DER GOLEM* (1915)

Van *Der Golem*, de tweede film van en met Paul Wegener, resteren enkel nog korte clips. Hetzelfde geldt voor de sequel *Der Golem und die Tänzerin*. De prequel *Der Golem, wie er in die Welt kam* is de enige uit de reeks die volledig bewaard is gebleven. Wegener was daar opgelucht over, want hij vond zijn eerste pogingen maar half geslaagd. Met de prequel had hij eindelijk de film gemaakt die hij voor ogen had, zonder toegevingen te doen. Het relaas over een rabbijn die een golem schept om zijn volk te beschermen tegen het antisemitisme, had trouwens een onmiskenbare invloed op latere horrorfilms zoals *Frankenstein* en *King Kong*.

ANOTHER PART OF THE FOREST (1948)

PREQUEL OP *THE LITTLE FOXES* (1941)

William Wyler verfilmde het populaire toneelstuk *The Little Foxes* uit 1939, over een ambitieuze vrouw die over lijken gaat om even rijk te worden als haar broers, als een vehikel voor Bette Davis. Het resultaat scoorde negen Oscarnominaties, maar won geen enkel gouden beeldje. Ook commercieel was het niet bepaald een uitschieter. Twee jaar nadat er in 1946 een prequel op het toneelstuk op de Bühne was gekomen, werd dit verhaal, dat zich twintig jaar voor het origineel afspeelt, bewerkt voor het grote doek. Ondanks de positieve recensies was *Another Part of the Forest* een flop. Grote troef Bette Davis was immers vervangen door de iets minder spectaculaire Ann Blyth.

THE NIGHTCOMERS (1971)

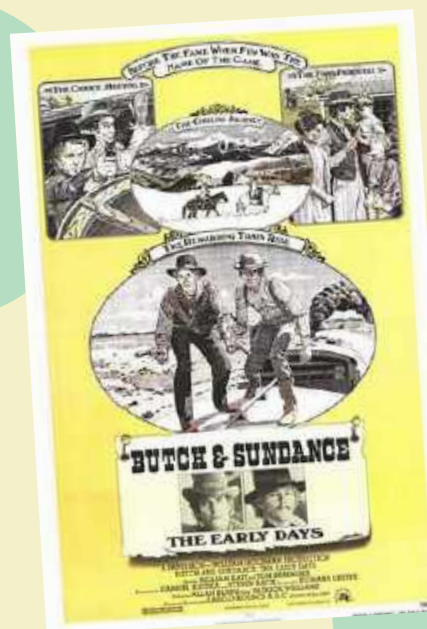
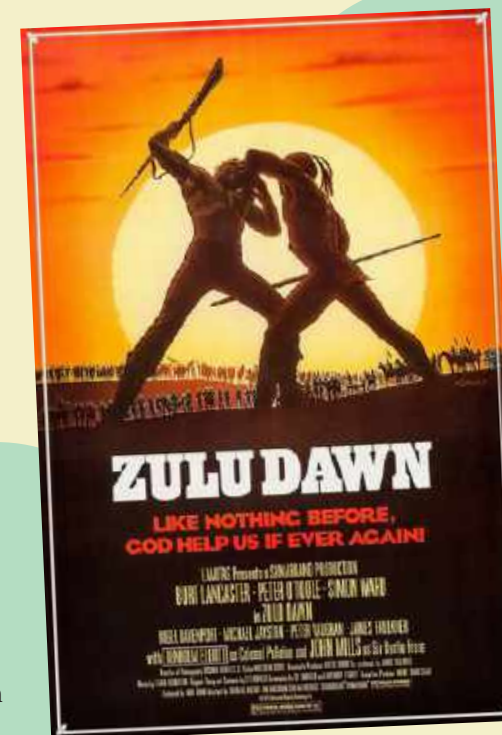
PREQUEL OP *THE INNOCENTS* (1961)

The Innocents, Jack Claytons bioscoopadaptatie van *The Turn of the Screw*, bracht niet alleen een aardige duit op, hij werd ook onmiddellijk als een horrorklassieker bestempeld. Tien jaar later schreef Michael Hastings een prequel, waarin wordt verteld hoe de spoken uit het origineel aan hun einde kwamen. *The Nightcomers* van de latere *Death Wish*-regisseur Michael Winner deed het min of meer oké, maar dat had meer te maken met de erotiek in de film dan met Marlon Brando's acteerprestatie. Zijn carrière bevond zich op dat moment namelijk op een dieptepunt. Dat zou een jaar later helemaal veranderen toen hij met ene Francis Ford Coppola *The Godfather* maakte.

ZULU DAWN (1979)

PREQUEL OP *ZULU* (1964)

De slag bij Isandlwana in 1879 was de eerste grote veldslag tussen de Britten en de Zulu's. Een uur voor het einde van het gevecht stuurde de Zulu-koning een groot deel van zijn leger tien kilometer verder om de Britse nederzetting Rorke's Drift aan te vallen. Scenarist-regisseur-producer Cy Endfield nam die heroïsche slag als basis voor *Zulu*, een immens populaire oorlogsfilm die de carrière van Michael Caine lanceerde. Daarna schreef Endfield een boek over de veel grotere slag bij Isandlwana. Dat werd in 1979 verfilmd door Douglas Hickox met een supercast. De productiekosten swingden echter zo de pan uit dat de film nooit winstgevend werd.

BUTCH AND SUNDANCE: THE EARLY DAYS (1979)

PREQUEL OP *BUTCH CASSIDY AND THE SUNDANCE KID* (1969)

Tien jaar na zijn grote doorbraak met het scenario van *Butch Cassidy and the Sundance Kid* hoopte William Goldman poen te slaan uit een prequel. Echt enthousiast was hij niet: hij trad in de eerste plaats op als producer en liet het script vooral over aan de tv-schrijver Alan Burns. Richard Lester, het brein achter de Beatles-films en een man met veel gevoel voor humor, mocht de regiestoel in, hoewel hij weigerde het origineel te bekijken. *Butch and Sundance: The Early Days* werd een flop, niet alleen omdat hij helemaal anders aanvoelde dan het origineel, maar ook omdat het publiek het moest stellen met Tom Berenger en William Katt in plaats van Paul Newman en Robert Redford.

THE RAINBOW (1989)

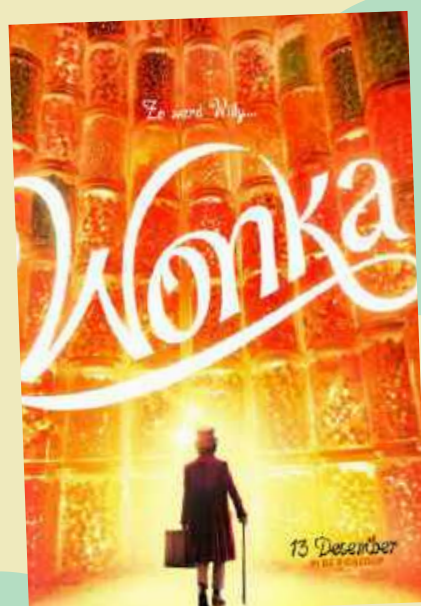
PREQUEL OP *WOMEN IN LOVE* (1969)

Na zijn succesvolle bioscoopbewerking van de D.H. Lawrence-klassieker *Women in Love*, over de relaties van de zussen Gudrun (Glenda Jackson) en Ursula (Jennie Linden), wilde Ken Russell *The Rainbow* van dezelfde auteur aanpakken. De prequel, waarin Ursula centraal staat, geraakte vreemd genoeg maar niet gefinancierd. Pas toen Glenda Jackson de bijrol van Ursula's moeder aanvaardde, kreeg het project eindelijk groen licht. Maar intussen waren er al twintig jaar gepasseerd en naaktscènes waren voor het publiek geen reden meer om naar de bioscoop te rennen.

INFERNAL AFFAIRS II (2003)

PREQUEL OP *INFERNAL AFFAIRS* (2002)

De Hongkong-misdaadfilm *Infernal Affairs*, vier jaar later de inspiratiebron voor *The Departed* van Martin Scorsese, was een opmerkelijk commercieel en artistiek succes. Regisseurs Andrew Lau en Alan Mak lieten er geen gras over groeien en hadden een jaar later al een prequel klaar. Critici waren relatief positief, maar het publiek was minder enthousiast. Steracteurs Andy Lau en Tony Leung waren immers vervangen door jongere, minder bekende spelers. Voor *Infernal Affairs III* gingen de makers voor een *The Godfather Part II*-aanpak met een mix van sequel en prequel. Op die manier konden Lau en Leung terugkeren.

WONKA (2023)

PREQUEL OP *CHARLIE AND THE CHOCOLATE FACTORY* (2005)

Hoogstwaarschijnlijk is *Wonka* opgevat als een prequel op Tim Burtons *Charlie and the Chocolate Factory* en niet op *Willy Wonka & the Chocolate Factory* uit 1971, om de eenvoudige reden dat de eerstgenoemde films allebei producties zijn van Warner Bros. en de oudere verfilming gewraakt werd door auteur Roald Dahl. Toen producer David Heyman, bekend van de *Harry Potter*- en *Paddington*-films, aan boord kwam, leidde dat tot het inhuren van *Paddington*-regisseur Paul King. Die had maar één acteur voor de rol van Willy Wonka in gedachten: Timothée Chalamet. De *Dune*-ster hoefde zelfs geen auditie te doen. 🍫

WONKA SPEELT VANAF 13 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

PAUL GIAMATTI

DA'VINE JOY RANDOLPH

DOMINIC SESSA

WRITTEN BY
DAVID HEMINGSON

DIRECTED BY
ALEXANDER PAYNE

FROM THE DIRECTOR OF
SIDEWAYS AND *THE DESCENDANTS*

Winter Break

(The Holdovers)

Discomfort And Joy

FOCUS FEATURES presents a MIRAMAX and GRAN VIA production an ALEXANDER PAYNE movie "THE HOLDOVERS"
PAUL GIAMATTI DA'VINE JOY RANDOLPH DOMINIC SESSA casting by SUSAN SHOPMAKER, CSA music MARK ORTON
costume designer WENDY CHUCK editor KEVIN TENT, ACE production designer RYAN WARREN SMITH director of photography EIGIL BRYLD
executive producers ANDREW GOLOV THOM ZADRA CHRIS STINSON TOM WILLIAMS produced by MARK JOHNSON, p.g.a. BILL BLOCK DAVID HEMINGSON
written by DAVID HEMINGSON directed by ALEXANDER PAYNE

**AU CINÉMA LE
20/12
IN DE BIOSCOOP**

ONZE NATUUR

In *Here* maakt een Roemeense bouwvakker kennis met een Belgisch-Chinese biologe. Vlaams regisseur Bas Devos houdt vast aan de warmte, de menselijkheid en het Brussel uit zijn voorganger *Ghost Tropic*, maar gaat ditmaal op zoek naar het groen in onze hoofdstad. ‘We kunnen verhalen niet meer los zien van conflict.’ **RUBEN NOLLET**

Geen idee of het iets zegt over de tijd waarin we leven, maar twee van de grote filmfestivals hadden in 2023 een titel op het programma staan die op een ingetogen manier pleitte voor mindfulness. In Cannes was dat *Perfect Days* van Wim Wenders, op de Berlinale was dat *Here* van Bas Devos.

Het hoofdpersonage (Stefan Gota) is een Roemeense man die in Brussel woont en daar zijn boterham verdient als bouwvakker. Een grote prater is hij nooit geweest, maar de laatste tijd voelt hij zich weemoedig en nostalgisch. Net wanneer hij beslist heeft om naar Roemenië terug te keren, ontmoet hij per toeval een Belgisch-Chinese vrouw (Liyo Gong), die aan een doctoraat over mossen werkt. Zij doet hem langzaam maar zeker inzien dat het leven onder zijn neus veel waardevoller is dan hij dacht.

‘Ik wilde een lichte film maken’, zegt Devos. ‘Tijdens het schrijven was ik echter verrast dat ik ook iets wilde maken over liefde. Liefde in al haar vormen en de grond waaruit liefde kan ontstaan. Hoe je iemand graag kunt

zien, zelfs al ken je die persoon niet echt.’ Dat laatste verklaart waarom we nooit te weten komen hoe de personages in *Here* heten. Ze hebben die kennis niet nodig om zich aangetrokken te voelen tot elkaar.

‘Films hebben de kracht om ons te doen concentreren in een wereld waarin we overspoeld worden door beelden.’

BAS DEVOS

‘Ik kwam al snel bij het idee dat aandacht hebben een mooie voorwaarde is voor liefde’, aldus Devos. ‘Zodra je tijd neemt en ergens écht naar kijkt, ontstaat er een intieme connectie. Dat gaat ook verder dan menselijke aanwezigheid, het klopt ook voor de natuur die ons omringt.’

Dat lijkt zweverig, maar voor Devos is het concreet: ‘We zijn zoveel bezig met onze telefoon. Die haalt ons constant weg van de plek waar we zijn en brengt ons ergens anders naartoe. De momenten waarop we echt in het hier en nu zijn, zijn bijzonder zeldzaam geworden. Als we dan te maken krijgen met iemand die onze aandacht vestigt op kleine dingen, dan is dat best bijzonder. Dat geldt in mijn ogen trouwens ook voor cinema. Films hebben de kracht om ons te doen concentreren in een wereld waarin we overspoeld worden door beelden.’

Devos vond inspiratie voor *Here* op verrassende plaatsen, onder meer in een essay van Ursula K. Le Guin. Daarin stelt de beroemde Amerikaanse sciencefictionschrijfster dat onze verre voorouders geen stoere jagers waren die

mammoeten achternazaten, maar verzamelaars die op zoek gingen naar bessen, fruit, graantjes en zaden. Daarom pleit Le Guin voor verhalen waarin de nadruk ligt op samenwerking en delen.

Die filosofie sluit nauw aan bij de ideeën van Devos: ‘We staan er niet bij stil, maar we kunnen verhalen niet meer los zien van conflict. Het is een idee dat in alle filmscholen doorgegeven wordt. Vandaar dat ik films maak waarin geweld en conflict misschien niet afwezig zijn, maar alleszins niet de drijfveren vormen. Je kunt boeiende verhalen vertellen over wat het is om iets te delen met elkaar. Het is niet gemakkelijk, maar het kan wel. Die uitdaging wil ik blijven aangaan.’

HERE SPEELT VANAF 17 JANUARI IN DE BIOSCOOP

ONBEWOGEN

Na haar doorbraakrol in *Toni Erdmann* en haar prachtprestatie in Gouden Palm-winnaar *Anatomie d'une chute* steelt Sandra Hüller opnieuw de show in *The Zone of Interest*. Het Duitse rastalent vertolkt in het bezwerende WO II-drama van *Under the Skin*-cineast Jonathan Glazer de echtgenote van Auschwitz-commandant Rudolf Höss. Zij overziet het reilen en zeilen van hun warme familienest, terwijl manlief het naburige concentratiekamp runt. 'Ze mocht zich vooral niet in mijn brein nestelen.' **STEVEN TUFFIN**

Blijkbaar had je net zoals het Gros van je Duitse collega's al meermaals nazirollen aangeboden gekregen...

SANDRA HÜLLER: '(onderbreekt) Die ik steevast weigerde. Ik geloof niet in taboes en zolang een project niet gratis aanvoelt, zijn er maar weinig personages die ik niet zou spelen. Films over de Holocaust heb ik echter lange tijd gemeden als de pest. In mijn ogen had de inscenering van een van de gruwelijkste periodes uit onze geschiedenis iets pervers. Je staat op een set, iemand werkt je make-up bij en een minuut later roep je: "Heil Hitler!". Ik had ook helemaal geen zin om verwantschap te beginnen voelen met zulke verderfelijke figuren.'

Waarom ben je nu dan toch van gedachte veranderd?

'Ik heb maanden en maanden met Jonathan gesproken. Net zoals ik had hij veel twijfels over het project. Hij beseftte maar al te goed dat het compleet fout kon aflopen. Dat hij zich de film niet kon inbeelden met iemand anders in mijn rol, was natuurlijk een hele eer, maar het was de onconventionele aanpak die hij voor ogen had die me finaal deed toehappen. Door zich louter en alleen op het dagdagelijkse leven van het gezin Höss te concentreren, kun je het eindresultaat op geen enkel moment cool of opwindend entertainment noemen.'

'Je kunt The Zone of Interest op geen enkel moment cool of opwindend entertainment noemen.'

SANDRA HÜLLER

Om de zaken nog bevreesdender te maken, liet Glazer camera's installeren in de replica van de villa van de familie Höss die hij liet bouwen. Op die manier konden de acties van de cast overal en altijd geregistreerd worden.

'Dat is een van de geniale manieren waarop hij de clichés van de 'Holocaustfilm' onderuit heeft gehaald. Tijdens de opnames zaten Jonathan en zijn crew in de kelder, terwijl de acteurs aan hun lot overgelaten waren op de set. We wisten nooit exact welke camera ons aan het filmen was. Je goeie kant tonen of het juiste licht vinden, zaken waarmee je tijdens elke andere shoot voortdurend

bezig bent, waren plots niet meer aan de orde. Bovendien duwt die aanpak de kijker in een passieve, bijna medeplichtige rol.'

Was dit de heftigste ervaring uit je carrière tot nu toe?

'Dat denk ik wel. Vooral omdat ik op geen enkel moment ook maar enige voeling had met mijn personage. Meryl Streep beweert dat je elk personage dat je speelt, moet liefhebben, ook al gaat het om een verschrikkelijk iemand. Hoewel ik haar nog steeds de beste actrice aller tijden vind, ga ik sinds *The Zone of Interest* niet meer akkoord met die stelling. Het was onmogelijk om enige empathie te voelen voor Hedwig Höss. Ik gunde haar zelfs mijn tranen niet na het draaien van de zoveelste verschrikkelijke scène.'

Hoe ben je dan te werk gegaan?

'Ik benaderde haar als een element in een verhaal, als een stuk van een puzzel. Ze mocht zich vooral niet in mijn brein nestelen. Omdat ik dat mentale aspect compleet had afgeblokt, stortte ik me op het fysieke. Hedwig baarde vijf kinderen, wat een zekere tol op haar lichaam moet hebben geëist. Dat probeerde ik weer te geven in haar manier van bewegen. De grootste uitdaging was echter stevast gefocust blijven op Hedwigs huishoudelijke taken en mijn gedachten niet te laten afglijden naar de weerzinwekkende zaken die enkele meters verderop gebeurden.'

De horror van Auschwitz wordt nooit getoond, maar de unheimliche score van Mica Levi en de ominieuze achtergrondgeluiden laten weinig aan de verbeelding over. Die zaken werden echter tijdens de post-productie toegevoegd. Verraste de afgewerkte film je?

'Ja en nee. Jonathan is een heel open regisseur. Hij werkt nauw samen met zijn cast en crew, heeft voor niemand geheimen en wil alles wat naar manipulatie ruikt uit de weg gaan. We wisten dus tot in de puntjes

wat hij in gedachten had. Toch vond ik het uiteindelijke resultaat nog steeds verbazingwekkend. Niet in het minst door Mica's meesterlijke score, maar ook door allerhande andere details, zoals de nazikostuums die voor de verandering eens niet fetisjistisch ogen.'

Ter voorbereiding ben je in de donkere historie van je land en je familie gedoken.

'Ik ben voor het eerst naar Auschwitz gegaan. Ik had stiekem gehoopt dat ik daardoor dat verschrikkelijke hoofdstuk uit de Duitse geschiedenis enigszins zou begrijpen, maar het tegenovergestelde bleek waar. Ik kreeg vooral bewijs na bewijs te zien van hoe onbegrijpelijk het allemaal is en blijft. Daarnaast heb ik research gedaan naar mijn familiegeschiedenis, om te zien of er sprake was van echt actieve nazi's. Sommigen waren lid van de Wehrmacht geweest, maar blijkbaar op heel jonge leeftijd en niet uit overtuiging maar uit verplichting. Al mijn nog levende verwanten drukten me op het hart dat er niemand van onze familie echte nazisymptatieën had. Ik kan echter

niet met de hand op het hart zeggen dat dat klopt. In Duitsland barstte het immers van de nazi's.'

Het is ondertussen een half jaar geleden dat *Anatomie d'une chute* de Gouden Palm won in Cannes. Niet veel later kwam het rechtbankdrama over een vrouw die beschuldigd wordt van de moord op haar man in de zalen. Hoe kijk je terug op die film?

'Ik weet nog steeds niet of mijn personage het gedaan heeft of niet! (*lacht*) Regisseur Justine Triet beweert dat zij het wel weet, maar tot op de dag van vandaag weigert ze het antwoord met me te delen. Sommige delen van het scenario leken er duidelijk op te wijzen dat mijn personage onschuldig was. Het besef dat hun zoontje het levenloze lichaam van zijn vader zou ontdekken, lijkt voor een moeder al reden genoeg om niet aan zo'n gruweldaad te beginnen. Tegelijk komt het personage nooit erg empathisch over, dus je weet maar nooit. Ik heb haar gespeeld alsof ze er zelf van overtuigd is dat ze onschuldig is. Op die manier doen de feiten er niet echt toe. Er zijn genoeg

moordenaars die zichzelf wijsmaken dat ze het niet gedaan hebben.'

Verder terug in de tijd was er *Toni Erdmann*, de arthousecomedy die ook eerst Cannes in vuur en vlam zette, om nadien de hele wereld te veroveren. Een prijs op de Croisette, een geplande Hollywoodremake met Jack Nicholson en jouw Tinseltowncarrière bleven echter allemaal uit.

'Het was als relatief groentje gek om te zien hoe die film in Cannes tot een hype uitgroeide. Natuurlijk was het jammer dat we op het palmares ontbraken, maar de hele ervaring was zo ontzettend leuk geweest. Over die remake kan ik weinig zinnigs vertellen en ook mijn verplichte bezoek aan de grote studio's levert weinig sappigs op. Door het succes van *Toni Erdmann* leek ik creatief vast te zitten. Misschien hoopte ik dat een of andere blockbuster me opnieuw richting zou geven, maar ik had al snel door dat die ervaring me vooral van mijn pad had afgerukt. Gelukkig zit ik er nu terug op.'

THE ZONE OF INTEREST SPEELT VANAF 31 JANUARI IN DE BIOSCOOP

FESTIVAL DE CANNES
COMPÉTITION
SÉLECTION OFFICIELLE 2023

★★★★★
“...A CLASSIC
IN THE MAKING”
- THE GUARDIAN -

RAPITO L'ENLÈVEMENT

A FILM BY
MARCO BELLOCCHIO

6/12 IN DE BIOSCOOP

www.cherrypickersfilm.be

@cherrypickersbelgium

12

DROOMBEELDEN

Poor Things, een zwarte komedie over een Frankensteinachtige creatie die een seksuele evolutie in *fast forward* beleeft en zo de ene man na de andere tot wanhoop drijft, is na *The Favourite* de tweede geschifte samenwerking tussen de Griekse topcineast Yorgos Lanthimos en de Amerikaanse steractrice Emma Stone. Ook opnieuw van de partij: Robbie Ryan, de Ierse *director of photography* op wie onder meer Andrea Arnold, Ken Loach en Noah Baumbach graag een beroep doen. ‘Ik pas me graag aan.’ **STEVEN TUFFIN**

Naar verluidt liepen je eerste ontmoetingen met Lanthimos niet van een leien dakje.

ROBBIE RYAN: ‘Yorgos kan heel intimiderend zijn en je aan werkelijk alles doen twijfelen. Als hij zich dan eens positief uitlaat over iets, kun je wel een gat in de lucht springen van vreugde. (lacht) Toen we aan de voorbereidingen van *The Favourite* begonnen, dronken we sloten koffie en babbelden over van alles dat niets met de film leek te maken te hebben. Ik onderlijn ‘leek’, want nadien besepte ik dat hij me tijdens die gesprekken indirect aan het uitleggen was hoe hij de visuals wilde aanpakken. Voor Yorgos zijn details niet altijd details, zoveel is zeker.’

Uiteindelijk scoorde *The Favourite* maar liefst tien Oscarnominaties, waarvoor eentje voor jou in de categorie Best Cinematography. ‘Dat blijf ik nog altijd waanzinnig vinden. Niet in het minst omdat ik vind dat Yorgos de echte *director of photography* is als we samenwerken. Ik ben ervan overtuigd dat hij meer weet over mijn vak dan ik. Hij is constant met camera’s bezig en tijdens de opnames neemt hij de hele tijd foto’s. Op de set heb ik heel de tijd het gevoel dat ik hem moet bijbenen. Hij spuwt het ene idee na het andere uit, om de volgende dag met compleet andere dingen op de proppen te komen. Natuurlijk zorgt dat ervoor dat je af en toe staat te vloeken, maar als het klikt, is het hemels.’

Vind je het niet moeilijk om jezelf zo weg te cijferen?

‘Helemaal niet. In mijn ogen is dat net mijn job. Kijk naar de films die ik met Ken Loach draai. Als ik mijn zin deed, zouden die er totaal anders uitzien, maar dan zouden het geen Ken Loach-films zijn. Hij heeft zich een bepaald ritme en look eigen gemaakt. Wie ben ik om daaraan te morrelen? Trouwens: mocht Ken een film kunnen maken zonder camera, dan zou hij dat doen. (lacht) Vaak propt hij me in de verste hoek van een kamer. Voor hem is het camerawerk pure observatie, wat in schril contrast staat met Yorgos’ aanpak. Ik vind mijn job net zo geweldig omdat ik me aan al die verschillende stijlen moet aanpassen.’

Verliepen de voorbereidingen van *Poor Things* vlotter dan die van *The Favourite*?

‘Eerlijk gezegd ben ik niet zo’n fan van preproductieperiodes. Vaak zit je dagenlang te praten over iets dat tijdens de shoot toch helemaal anders moet. Ik slaakte dan ook een diepe zucht toen ik hoorde dat Yorgos maar liefst drie maanden had uitgetrokken om *Poor Things* voor te bereiden. Maar uiteindelijk was het een fantastische ervaring. We hebben heel wat cameratests uitgevoerd. Ik zag hoe de verschillende sets werden gebouwd. En we zaten vaak samen met de kostuumontwerper en de mensen van het *art department*. Langzaam maar zeker kwam het bizarre universum uit de film tot leven. Ook leuk waren de films waar Yorgos ons naar deed kijken ter inspiratie. Eentje daarvan was *Bram Stoker’s Dracula* van Francis Ford Coppola. Die ziet er bij momenten gestileerd fake uit, een aanpak waaraan we onze eigen draai hebben gegeven.’

Net als in *The Favourite* gaan jullie loos met een brede waaier aan lenzen. De wissel tussen zwart-wit en kleur is echter nieuw. Hadden jullie die op voorhand gepland?

‘Yorgos houdt zielsveel van zwart-witfotografie en wilde daarom graag zulke beelden in de film verwerken. Aanvankelijk zou het om een paar shots gaan, maar enkele weken voor de start van de opnames besliste hij dat we het eerste half uur in zwart-wit gingen draaien. Ik vond dat natuurlijk fantastisch – weer een

uitdaging extra – maar de producenten steigerden. Uiteindelijk kwam het tot een compromis: als we enkele kleurenshots verwerkten in het begin, mocht een groot gedeelte van de openingsact in zwart-wit gefilmd worden. Een interessant detail over draaien op zwart-wit: op de eerste beelden die we gefilmd hadden, zag je allemaal vreemde vervormingen. Op zich zagen die er best cool uit, maar omdat we geen idee hadden hoe ze veroorzaakt werden, zaten we wekenlang naar een verklaring te zoeken. Uiteindelijk blijkt dat zwart-witpellicule lichtgevoeliger is, wat je oplost door een zwarte plaat in de camera te steken, zodat het licht niet terugkaatst. Yorgos zou Yorgos echter niet zijn als hij die in theorie mislukte beelden niet in de film had gestoken. Ook in mijn ogen horen ze bij de mooiste van de hele shoot.’

Jullie extravagante visuals deden me vaak denken aan de cinema van Terry Gilliam. Is dat een naam die ooit passeerde tijdens jullie voorbereidende gesprekken?

‘Dat zal zeker weleens gebeurd zijn. Ik ben ieder geval een grote fan. *Time Bandits* was een van mijn favoriete films toen ik een tiener was. Gilliam is een meester op het vlak van humor en chaos. Hij ging echter zo wild tekeer dat hij zichzelf vaak saboteerde. Op dat vlak kan het contrast met Yorgos niet groter zijn. Hij komt misschien met een arsenaal aan knettergekke ideeën op de proppen, maar hij zal nooit de controle of het overzicht verliezen. Hij heeft stevast een grip op wat werkt en wat niet, en laten we eerlijk zijn: dat kun je van *good, old Terry* bezwaarlijk zeggen. (lacht)’

Over controle gesproken: Emma Stone is niet alleen een regelrechte superster, ze produceerde *Poor Things* ook mee. In welke mate bemoeide zij zich met de beslissingen achter de camera?

‘Yorgos Lanthimos barst van de knettergekke ideeën, maar hij zal nooit de controle of het overzicht verliezen.’

ROBBIE RYAN

‘Zonder iemand van Emma’s kaliber zouden projecten als *The Favourite* en *Poor Things* nooit van de grond geraken, dat staat buiten kijf. Het coole aan Emma is echter dat ze Yorgos ten volle vertrouwt. Natuurlijk vindt ze sommige dingen die hij haar laat doen eigenaardig of uitdagend, maar ze weet dat het eindresultaat

meer dan de moeite waard zal zijn. Het helpt dat Yorgos zeer doordacht te werk gaat. Zo zorgde hij ervoor dat de seksscènes in *Poor Things* – en dat zijn er heel wat – altijd werden gedraaid met de kleinst mogelijke crew. Vaak waren dat naast Emma en haar tegenspeler, alleen Yorgos, ik en nog één of twee andere mensen.’

Je werkt vaak met dezelfde regisseurs. Zijn zij cruciaal in je keuze om een project te aanvaarden of speelt ook het scenario een rol?

‘Als mensen zoals Andrea Arnold, Ken Loach of Yorgos Lanthimos aankloppen, weet je gewoon dat er iets interessants te gebeuren staat. Dan kan ik me enorm meegaand opstellen. Als ik nog niet eerder heb samengewerkt met een regisseur, maar het scenario weet me te boeien, doe ik kruis of munt. Zo makkelijk kan het zijn. (lacht)’

Dus klinkende namen als Noah Baumbach en Mike Mills hebben simpelweg geluk gehad?

‘Noah wist me voor *The Meyerowitz Stories* te overtuigen met twee dingen: hij wilde draaien op 16mm en Dustin Hoffman maakte deel uit van de cast. (lacht) Nadien werkten we samen aan *Marriage Story*, zijn echtscheidingsdrama met Scarlett Johansson en Adam Driver. Daarin zit een uitgesponnen ruzie, die ons twee draaidagen heeft gekost. Dat was extreem heftig, maar duizendmaal interessanter dan een of andere pseudoblitse actiescène. Mike wilde op zijn beurt *C’mon C’mon* in zwart-wit draaien en bovendien was Joaquin Phoenix een van de hoofdrolspelers. Over die laatste trouwens niets dan lof: tijdens onze shoot won hij de ene award na de andere voor zijn prestatie in *Joker*, en toch stond hij dag in, dag uit op tijd en compleet down-to-earth op onze set.’ 🍷

POOR THINGS SPEELT VANAF 17 JANUARI IN DE BIOSCOOP

SOFIA'S KEUZE

Maar weinig cineasten hebben zich zo gefocust op de portrettering van vrouwelijkheid als Sofia Coppola. In Priscilla richt ze voor de zoveelste keer haar camera op een fascinerend vrouwelijk personage, namelijk Priscilla Ann Wagner alias Priscilla Beaulieu Presley. De perfecte aanleiding voor een duik in het oeuvre van een rasechte filmauteur. **ANDREAS ILEGEMS**

THE VIRGIN SUICIDES (1999)

Sofia Coppola maakte haar regiedebuut met deze bewerking van Jeffrey Eugenides' gelijknamige roman. Door de verliefde ogen van een groepje adolescente buurtjongens wordt het verhaal van de Lisbon-meisjes verteld, vijf zussen die in een welvarende buitenwijk van Detroit onder de knoet van hun overbeschermende, katholieke moeder en vader leven, en uiteindelijk een luguber zelfmoordpact sluiten. Ondanks het mannelijke vertelperspectief weet Coppola een diepgaand inzicht te verschaffen in de psyche van de tienermeisjes, opgesloten in hun vergulde kooi. Andere opvallende elementen zijn de magische pastelkleuren, de hypnotiserende soundtrack van het Franse duo Air en een ingetogen acteerprestatie van Kirsten Dunst, met wie Coppola nadien nog meermaals samenwerkte.

LOST IN TRANSLATION (2003)

Coppola's tweede langspeler leverde haar een Oscar op in de categorie Best Original Screenplay. Scarlett Johansson speelt de jonge vrouw van een celebrityfotograaf, Bill Murray vertolkt een uitgebluste filmster met huwelijksproblemen en een kanjer van een midlifecrisis. De twee verloren zielen treffen elkaar in een hotel in Tokio, waar ze tijdens een reeks slapeloze nachten naar elkaar toegroeien. *Lost in Translation* gaf Murrays carrière weliswaar een boost, maar zette vooral Johansson op de kaart als *talent to watch*. Coppola's op de klippen gelopen huwelijk met *Being John Malkovich*-regisseur Spike Jonze diende trouwens als inspiratiebron voor Johanssons personage, dat het beu is om de trofeevrouw van haar zelfingenomen man te zijn.

MARIE ANTOINETTE (2006)

In deze eigenzinnige biopic volgen we Frankrijks beruchte 18e-eeuwse vorstin Marie Antoinette (Kirsten Dunst), die zich voortdurend in een dromerige staat van ontkenning bevindt. Pers en publiek reageerden initieel zeer verdeeld op Coppola's hoogstpersoonlijke geschiedenisherschrijving – na de wereldpremière in Cannes werd de film zelfs op boegeroep onthaald. Ondertussen is de waardering voor de anachronistische aanpak alleen maar toegenomen. Coppola mikte immers niet op historische accurateheid, ze wilde op haar typisch stijlvolle manier benadrukken dat Marie Antoinette in de eerste plaats een jonge vrouw was, zij het in een uitzonderlijke positie. Dat verklaart waarom ze in de film haar holle huwelijksleven opvult met extravagante taarten, jurken en schoenen, terwijl moderne bands als New Order en The Strokes op de achtergrond weerklinken.

THE BLING RING (2013)

Ook in dit op feiten gebaseerde relaas legt Coppola de holheid van de celebritycultuur onder de loep. Centraal staat een groep middelbareschoolstudenten uit Los Angeles die 's nachts de villa's van bekende figuren als Paris Hilton en Lindsay Lohan beroven. De echte zaak domineerde maandenlang de krantenkoppen nadat het kliekje eind 2009 op heterdaad werd betrapt. Opvallend: Marc (Israel Broussard), het enige mannelijke lid van de Bling Ring, lijkt ook het enige echt zelfbewuste personage in de film. Hij is namelijk bang dat hij niet zo aantrekkelijk wordt bevonden als zijn vrouwelijke collega-bendeleden, met op kop de onverschrokken Rebecca (Katie Chang) en de hyperzelfverzekerde *material girl* Nicki (Emma Watson).

SOMEWHERE (2010)

Voor deze Hollywoodsatire kreeg Coppola de Gouden Leeuw in Venetië. Met lang aangehouden shots en een minimum aan plot klaagt de scenarist-regisseur op spartaanse wijze aan hoe vrouwen in de filmwereld nog steeds als objecten worden beschouwd. Johnny Marco (Stephen Dorff), een filmster die in het legendarische Chateau Marmont-hotel in Los Angeles verblijft, belichaamt de leegte achter de glitter en glamour. Zijn leven wordt helemaal ondersteboven gezet wanneer zijn ex-vrouw de zorg over hun elfjarige dochter Cleo (Elle Fanning) tijdelijk aan hem overlaat. Zijn band met het verrassend intelligente en onafhankelijke meisje blijkt betekenisvoller dan al zijn promotours en stripclubbezoekjes. Zelfs zijn objectiverende kijk op vrouwen ebt langzaam maar zeker weg.

THE BEGUILLED (2017)

Coppola's feministische antwoord op Don Siegels eerdere verfilming van een roman van Thomas P. Cullinan. Net als in de film uit 1979, met een bonkige Clint Eastwood in de hoofdrol, volgt deze bewerking een groep vrouwen die tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog in een geïsoleerd meisjesinternaat in het zuidelijke Virginia een gewone noordelijke korporaal (Colin Farrell) verzorgen. Terwijl het bronmateriaal door Siegel werd vertaald naar een machothriller over vrouwelijke hysterie, verpakt Coppola het als een sensuele, broeierige meditatie over seksuele onderdrukking, eenzaamheid, lust, jaloezie en de clash der seksen. De rollen worden omgedraaid door de korporaal tot lustobject te maken – in een lang aangehouden shot zien we hoe het schoolhoofd (Nicole Kidman) zich nauwelijks kan inhouden wanneer ze de halfnaakte militair wast.

ON THE ROCKS (2020)

In deze min of meer luchtige komedie volgt Coppola schrijfster Laura (Rashida Jones), die sukkel met een writer's block en een opdringerige vader. Die grijze rokkenjager hamert erop dat ze 'van hem is tot ze getrouwd is'. Gelukkig wordt hij vertolkt door Bill Murray, die na *Lost in Translation* opnieuw schittert in een Coppola-film over verloren zielen in een grootstad. Laura worstelt met het schrijven- en het moederschap, en voelt zich verstikt door de sleur van het leven en de drukke carrière van haar partner (Marlon Wayans), die ze bovendien verdenkt van ontrouw. Een *buddy comedy* die benadrukt hoe moeilijk het is voor vrouwen om uit de schaduw van zelfvoldane mannen te treden. Iets wat Coppola waarschijnlijk ook zelf heeft ondervonden als dochter van *The Godfather*-cineast Francis Ford Coppola.

PRISCILLA (2023)

In 2022 zette Baz Luhrmann Elvis Presley uitgebreid in de spotlight in zijn biopic *Elvis*, nu richt Coppola zich op de vrouwelijke kant van dat verhaal, met een focus op Elvis' voormalige vrouw, muze en beste vriendin Priscilla Beaulieu Presley. Haar autobiografie *Elvis and Me* diende als bronmateriaal voor de film, waarin rijzende ster Cailee Spaeny het titelpersonage vertolkt van haar 15^e tot haar 27^e. Het eindresultaat is een Amerikaans sprookje waarin ook de lelijke kanten van het huwelijksleven aan bod mogen komen. 'Ik was enorm gefascineerd door Priscilla's verhaal, door haar perspectief op opgroeien als tiener in Graceland', aldus Coppola. 'Net zoals Marie Antoinette doorliep ze alle facetten van *girlhood* in een uitvergroete wereld.' 🍷

PRISCILLA SPEELT VANAF 3 JANUARI IN DE BIOSCOOP

DE WINTERMAANDEN WORDEN NOG GEZELLIGER MET EEN FILM IN EEN VAN DEZE BIOSCOPEN:

Ciné Aalst, Cinema Albert
Dendermonde, Studio Geel,
Cityscoop Roeselare, Roxy Koersel
& Varietes Lier

CINEMAROMA

TURNHOUTSEBAAN 286 · 2140 BORGERHOUT
HET VOLLEDIGE PROGRAMMA & TICKETS:
WWW.DEROMA.BE + 03 600 16 60

16
JAN

14:00 **THE OLD OAK**

17
JAN

14:00 **BRING IT TO THE PEOPLE**
The Film about The Brussels Jazz Orchestra

20
FEB

14:00 **UNE ANNÉE DIFFICILE**
20:00 **EL CASTIGO**

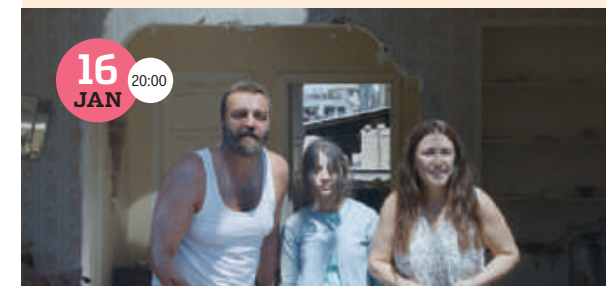
27
FEB

14:00 **SMOKE SAUNA
SISTERHOOD**
20:00 **PERFECT DAYS**

12
MRT

14:00 **AMA GLORIA**
20:00 **ALL THE BEAUTY
AND THE BLOODSHED**

16
JAN

NEZOUH

De Roma vertoont iedere maand een Fomofilm. Met dit project van MOOOV geven we aandacht aan bijzondere films van over de hele wereld die maar moeilijk tot in de bioscoopzalen geraken. Als eerste film van 2024 vertonen we **Nezouh**, een meesterwerkje uit Syrië dat het leven vertelt van de 14-jarige Zeina en haar familie nadat een bom een gigantisch gat in hun huis heeft geslagen.

MEER INFO: MOOOV.BE

GEEF EEN FILM CADEAU

Schenk vrienden en familie een **cadeaubon** of een **tienrittenkaart**.

Meer info via lumiere.be/onze-zalen
of aan de ticketbalie van jouw favoriete cinema.

lumière
Antwerpen

lumière
Brugge

lumière
München

CINEMA
CARTOON'S

Maestro

REGIE Bradley Cooper

CAST Bradley Cooper, Carey Mulligan, Matt Bomer

SPEELDUUR 2u09

VANAF 6 december in de bioscoop

In zijn tweede film als regisseur zoomt Bradley Cooper in op de liefdesrelatie tussen de biseksuele dirigent-componist Leonard Bernstein en zijn vrouw Felicia Montealegre. Voor liefhebbers van biopics als *Bird*, *Walk the Line* en *Respect*. **CHRIS CRAPS**

Rapito

REGIE Marco Bellocchio

CAST Paolo Pierobon, Fausto Russo Alesi, Barbara Ronchi

SPEELDUUR 2u05

VANAF 6 december in de bioscoop

In 1857 laat de paus een joods jongetje ontvoeren in Rome omdat het als baby stiekem gedoopt zou zijn. Marco Bellocchio houdt zich niet in om de hypocrisie van de kerk aan de kaak te stellen. Met hetzelfde vuur gemaakt als *In nome del Papa Re*. **CC**

Winter Break (The Holdovers)

REGIE Alexander Payne

CAST Paul Giamatti, Da'Vine Joy Randolph

SPEELDUUR 2u13

VANAF 20 december in de bioscoop

Tijdens een kerstvakantie neemt een strenge leraar (Paul Giamatti) een ongehoorzame student die niet naar huis kan onder zijn hoede. Een tragikomedie van Alexander Payne in de traditie van de films van Hal Ashby en Paul Mazursky. **CC**

Io capitano

REGIE Matteo Garrone

CAST Seydou Sarr, Moustapha Fall, Issaka Sawagodo

SPEELDUUR 2u01

VANAF 10 januari in de bioscoop

In deze epische thriller-odyssee volgt de Italiaanse cineast Matteo Garrone (*Gomorra*, *Dogman*) twee Senegalese jongeren tijdens hun helletocht van Dakar richting Europa. Te vergelijken met *In This World* van Michael Winterbottom. **CC**

May December

REGIE Todd Haynes

CAST Julianne Moore, Natalie Portman, Charles Melton

SPEELDUUR 1u57

VANAF 24 januari in de bioscoop

Todd Haynes bestudeert ethische grenzen in dit donkere melodrama over een actrice (Natalie Portman) die voor een rol een vrouw (Julianne Moore) observeert die jaren terug een groot schandaal veroorzaakte. À la David Cronenbergs *Maps to the Stars*. **CC**

THE WORLD OF HANS ZIMMERTM A NEW DIMENSION

LAST TICKETS

03.04.2024
BRUSSELS
ING ARENA

EXTRA SHOW

12.11.2024
ANTWERP
SPORTPALEIS

TICKETS & INFO: WWW.GREENHOUSETALENT.COM

WORLDOFHANSZIMMER.COM

Ontdek de magie van reizen.

Jouw droombestemming binnen handbereik.

Reisfamilie Carier • 1609

deblauwevogel.be

BRUSSEL
Bergstraat 58

NIEUWPOORT
Valkestraat 6

SINT-TRUIDEN
Luikersteenweg 54

011 705 500
info@deblauwevogel.be